

Sanda Maria Dandu

Stagiune de trecere

Ca spectatoare, fidelă pe cât îmi îngăduie propriile obligații profesionale, pentru mine stagiunea care se încheie înseamnă Büchner, adică Teatrul „Bulandra” și Teatrul din Piața Neamț, adică Ciulei și Penciușescu, și spectacolul Giurghescu-Brecht, *Dispariția lui Galy Gay*. Și mai înseamnă *Chirița*, la Național, și *Acești ingeri triști* la Tg. Mureș. În rest, din ce-am văzut, nimic nu mi-a lăsat sentimentul întâlnirii fericite cu actul de creație care aspiră la perfecțiune. Poate câteva alte realizări individuale excelente, însă izolate de ansamblu. Dar, repet, e vorba de o experiență incompletă și nu mă îndoiesc că mai sînt în București și în țară și alte spectacole foarte bune pe care nu le știu.

Ce are bun și foarte bun această stagiune au spus-o alții de nenumărate ori. Ce cred că i-a lipsit? În primul rînd dramaturgia noastră e încă timidă și lipsită de diversitate. Și, în al doilea rînd, mulți din actorii și regizorii noștri foarte buni s-au irosit prin nefolosință. Iubesc mult pe Olga Tudorache — ce n-aș da să am șansa ei din tinerețe și să evit neșansa maturității ei artistice? — dar ce-a dat nou din cât ar fi putut să dea Olga Tudorache din toamnă pînă acum? Sau Ileana Predescu, sau Liliana Tomescu, sau Cozorici, Dorin Varga? Mai sînt și alții foarte buni, dar uite așa se întimplă — nu joacă o stagiune și începem să-i uităm. Ce să mai vorbim! Între *Travesti* și reluarea *Tragediei optimiste*, cine-i de vină că Marcela Rusu a rămas fără voia ei datoare? Poate greșesc, dar poate fi socotită întregă, stagiunea în care Calboreanu nu joacă nimic? Sau în care Esrig, Pintilie, Penciușescu semnează atît de rar regia unor spectacole?

În sfîrșit, dacă revista „Teatrul” va mai fi vreo dată generoasă cu mine, voi mai spune, fiindcă sînt multe de spus din punc-



tuл nostru de vedere, al actorilor. În ce mă privește, stagiunea care se încheie mi-a adus o dublă satisfacție: aceea de a mă ști într-un colectiv renăscut, nu încă maturizat desigur, dar care nu mai trăiește sentimentul descurajator al inutilității, fiindcă teatrul nostru a jucat stagiunea asta cu săli pline; și aceea de a fi primit încrederea unui rol în care trebuia să cînt, să dansez și să am haz. Nu e puțin lucru pentru mine, care, pentru că jucasem *Electra*, de pildă, eram, spre amărăciunea mea, ignorată cînd se făceau distribuțiile la comedii.

Știu că în teatrul nostru stagiunea care s-a încheiat e socotită stagiune de trecere, obiectivul redobîndirii publicului fiind atins. Mai știu că fără a încerca să dubleze Teatrul de Revistă sau Teatrul de Comedie, teatrul nostru de revistă și comedie, în căutarea profilului propriu și a personalității sale, nu ignoră existența moștenirii lui Aristofan, Goldoni, Shaw, Caragiale sau Baranga. Concret însă, ca mai toți actorii din mai toate teatrele, nu știu nimic în ce mă privește.

Am credința că tinerețea lipsită de prejudecăți a tinerei regizoare Olimpia Arghir mi va ajuta să-mi dovedesc utilitatea. Altminteri, ce mi-ar rămîne de făcut? Dulcețuri?